

"מיניקת", לאו דוקא הוא, אלא כל ש悲נה עמה !⁽⁸⁾

ומקשין על הראה ממשנתנו: ודלא לכנ מוסיפין על מזונותיה משום דחוללה היא ? ?

ומיישבת הגمرا את הראה: אם כן — שהטעם הוא משום שהיא חוללה — ליתני ממשנתנו: אם היהת "חוללה".

מאי, מדוע נקט התנा "אם היהת מניקה" ! ? אלא ודי, משום שציריך בנה לאכול ייח עמה.

ודוחה הגمرا את היישוב, וממילא את הראה:

ודלא, הא קא משמעו לנו ממשנתנו: דפתם מניקות, חולות נינחו ? ?

איתמר, מה הוא מוסף לה ? —

אמר רבבי יהושע בן לוי: מוסיפין לה למינקת יין, מפני שהיין יפה לחלב.

עד בן שש, ובדרך אמי!

דאמר רב אמי: קטן עד בן שש יוצאה בעירוב תחומיין של Ammo, נגרר הוא אחר העירוב של Ammo, והוא מוליכתו עמה לאותו צד שהיה הניחה את עירובה, ואפילו אם אבי הניה עירוב לצד אחר. והטעם, משום שהוא צריין Ammo, והטילוהו חכמים אחר Ammo.

הרי למדנו שעד שיש צריין הוא לאמו, ולפיכך כשם שהבעל זן את אשתו, כך הוא זן את בנה עמה.

ممאי, מניין אנו לומדים שציריך אדם לדzon את בניו כשהן קטנים ?

מדקתי במשנתנו: ואם היהת מניקה פוחתין לה ממעשה ידיה, ומוסיפין לה על מזונותיה.

ומmai טעם א מוסיפין על מזונותיה ?

לאו, האם לא משום דברי למייכל בהדרה [ש悲נה צריין לאכול עם Ammo]. ומה שניינו

הדרן עלך פרק אֲפָעָל פִּי

למייני שפוחתין לה מעשה ידיה, דליך למייר הכى אלא במניקת.

8. הקשה הריטב"א: אי משום הא, ליתני "בזמן

ש悲נה עמה", מיי "אם הייתה מניקה" ! ?

ריש לומר, שנקט "מניקה" משום דברי